

for utænkeligt, at han for at unddrage sig en passende Afgift skulde gøre Forsøg paa at faa Medicin, der er rekvireret efter Recept, solgt som Haandkøbsartikel, da dette bl. a. ikke vilde kunne betale sig.

Endvidere bliver Afgiften af Recepturafsalget uafhængig af Apotekets mere eller mindre økonomiske og ordentlige Drift, hvilket ikke kan siges om Netto-Indtægten, og det maa formentlig anses for uretfærdigt, at en Mand, der driver en Forretning dygtigt og økonomisk, derfor skal svare en større Afgift til Staten, end den, der driver den uordentligt eller ødselt; ja det burde vel snarere være omvendt.

Sluttelig vil der ikke være noget til Hinder for at opnaa den samme, eller i hvert Fald en ganske lignende, Afgiftssum, gennem en Beskatning af Recepturafsalget som gennem en Beskatning af Netto-Indtægten, hvad der fremgaar af en Kommissionen forelagt Beregning. Og at en Afgift, der beregnes af Recepturafsalget, ikke ganske vilde følge med de i Bilag A angivne Nettoindtægter, har ingen væsentlig Betydning, da disse Indtægter jo dels ere paavirkede af Salget af de almindelige Handelsvarer, som Mindretallet formener ikke bør medtages, dels, som sagt, maa anses for mindre paalidelige.

Naar man altsaa staar overfor Valget af to forskellige Grundlag og Metoder til Afgiftens Beregning, der begge finansielt set ville kunne give samme Udbytte, men hvoraf den ene er meget simpel, let at kontrollere, ikke indbyder til Fristelser, ikke stiller Apotekeren uretfærdigt ugunstigt overfor Konkurrenter i almindelige Handelsvarer, og altsaa ikke skader hverken hans eller Publikums Interesser; medens den anden er temmelig indviklet, fordrer en Kontrol, som aldrig kan blive fuldt betryggende, i høj Grad udsætter Bedkommende for Fristelser (se Flertallets Bemærkninger), og som for at forhindre Omgaaen af Bestemmelserne maa stille Apotekeren uretfærdigt ugunstigt i den almindelige Konkurrence med ikke-privilegerede Varer — da synes Valget utvivlsomt at maatte falde ud til Fordel for den første.

Mindretallet mener derfor, at en Afgift paa Recepturafsalget alene var langt at foretrække for en hvilken som helst Afgift paa Nettoindtægten; men da dets Mening ikke har kunnet trænge igennem i Kommissionen, har det ikke ment det nødvendigt at fremsætte noget bestemt Forslag til en Afgifts-Skala efter Recepturafsalg, hvilket iøvrigt meget let lader sig gøre.

Kommissionens andre Medlemmer kunne ikke anerkende Rigtigheden af Mindretallets foranstaaende Bemærkninger. Beskatter man Apotekerne efter Recepturen alene, saaledes som Mindretallet anbefaler, saa rammer man kun den ene Del af deres Omsætning, og rammer denne højst ulige, thi Recepturen udgør i nogle Tilfælde kun lidt over $\frac{1}{4}$ af Omsætningen, i andre Tilfælde omtrent $\frac{3}{4}$ af denne.

Flertallet formaar ikke at se, hvorfor det, som Mindretallet mener, skulde være mere retfærdigt at beskatte efter Recepturen alene end efter den hele Omsætning (Receptur + Haandkøbsalg). Det er jo den hele Omsætning og ikke alene Recepturafsalget, der er en Følge af det Privilegium og de dertil knyttede Forretningsforbindelser, som Staten overdrager Apotekerne.

En Afgift, der bestemmes alene efter Recepturafsalget, vil derhos komme til at hvile med et meget forskelligt Tryk paa de enkelte Apoteker, ikke alene fordi Recepturafsalget udgør en forskellig Del af det hele Salg, men tillige, og maaske endnu mere, fordi Apotekernes Driftsudgifter ere saa højst forskellige. Allerede de foreliggende ufuldstændige Op-